

си,“ казала тя. „Ако е така, то да са откажешъ и отъ Павлина за сѣкога.“ „Ща да излѣза, ща да излѣза,“ извикала тя, „и щото бѣде, нека бѣде ! Азъ за него сѣмъ готова да са удава ; безъ него азъ не желая да живѣя, не ща“ . . .

— А въ кое време ще да излѣзе ? попиталъ Павлинъ.

— Сто пѣти ти казахъ, че до пѣрви пѣтли, около полунощъ.

— Кѣсно е. А зема ли си ти пищовтъ ?

— Земахъ го. А отъ какво са ти безпокоишъ така, Павлине ? Да ти кажа право, азъ никакъ не мога да та позная.

— И азъ не зная, какво става съ мене, — главата ми са върти. Характерътъ на Павлина билъ единъ изъ ония характери, които въ трѣвожните минути си не стараятъ да успокоятъ себѣ си ; а раздражаватъ са се повече и повече, мжчатъ себѣ си и създаватъ небивали призраци.